

El Diacrític | Actualitzat el 14/11/2019 a les 14:22

Tàctica i estratègia en les esquerres: l'ètica feta pols

David Palau analitza, en aquest article, el pacte de govern entre el PSOE i Unides Podem | «En cada moviment tàctic com aquest, les esquerres hi perdem un llençol de dignitat i coherència, dues divises imprescindibles que ens han d'ajudar a desbrossar el camí de la regeneració política»



Signatura del pacte de govern entre PSOE i Unides Podem | Twitter Pablo Iglesias

En mesos PSOE i Unides Podem no van tenir capacitat (o voluntat?) d'aconseguir un pacte de govern, i van provocar unes noves eleccions a Espanya, les quartes en 4 anys i sabent la despesa indecent de diners públics que això comporta, amb l'esperança (troncada) d'aconseguir millors resultats i així no dependre un partit de l'altre. Ara, però, i veient que els resultats han anat a pitjor, en només 48 hores ja han arribat a una entesa, que si més no fa sospitar. Casualitat? Les casualitats, en política, «es calculen» que deia aquell. Aleshores... És una estratègia?

PSOE i Unides Podem han arribat a un pacte; però és per, directament, governar? O l'acord és per intentar governar? Encara més: i si l'acordat és pretendre voler governar? En el primer dels escenaris deduïm que no depenen de ningú: tenen, malgrat els pesi la paraula, independència. En el segon i tercer escenari la governabilitat ja no depèn només d'aquests dos partits; i vistos els resultats de les eleccions del 10-N aquestes opcions són, més aviat, les més provables.

Si l'acord és, sincerament i com el segon dels escenaris, per intentar governar, però per fer-ho necessiten alhora arribar també a acords amb altres forces polítiques, per què el pacte no les inclou? Per què a la foto no hi apareixen la resta de les forces polítiques de què aquest pacte

depèn?

El tercer escenari plantejat, que aquest fos un acord «per fer veure que tenen voluntat de governar», se'ns dibuixa com a molt més coherent, donat que si fos així i no s'aconseguís formar govern, comportant unes noves eleccions, aleshores la culpa no tornaria a ser de PSOE i Unides Podem, que ja «ho han intentat», sinó que recauria en les forces polítiques que, tot i no haver estat convidades a priori al pacte sinó a posteriori, no hi han donat suport. Especialment destaquen dues forces polítiques que farien possible l'acord, ERC i JxCat, dues forces independentistes. I així és com es cuina una falsa veritat: «si hi ha noves eleccions és per culpa dels *indepes*», tornant, doncs, al dogma que tots els mals d'Espanya són culpa de l'independentisme. Però ja hem vist que aquest dogma a Espanya dona vots, i així ho discernia Kapu?ci?ski: «quan es va descobrir que la informació era un negoci, la veritat va deixar de ser important».

No entraré, per absurd, en el debat de si el PSOE és o no una força de dretes, donat que els fets parlen per sí sols: CIEs, llei mordassa, no deixar salvar vides a l'Open Arms, prohibir el referèndum sobre la monarquia, prohibir debats al Parlament, negar el dret a l'autodeterminació, amenaçar els poders legislatius d'altres països... Tot i que potser parlant de preses i presos polítics n'hi hauria prou. Però a Podem, tot i que amb cada dia més dubtes, sí que el seguia pensant com un partit d'esquerres. Però... ha perdut la darrera (enèsima) oportunitat per mostrar-ho?

Fets, no paraules. I el fet és que el pacte amb el PSOE no inclou cap veritable transformació real com ara les que acabo d'esmentar, deixant-nos doncs l'escenari que aquest és un pacte per la galeria: tàctica i estratègia, mesurar i calcular, fent bona aquella màxima de que la política és l'art del possible. I això ens condueix de nou a l'atzucac històric de l'esquerra que renuncia a la transformació social per la gestió del que hi ha, o més aviat per les engrunes del que li deixen.

En cada moviment tàctic com aquest, les esquerres hi perdem un llençol de dignitat i coherència, dues divises imprescindibles que ens han d'ajudar a desbrossar el camí de la regeneració política. Aquí, la claudicació que sempre acompanya el possibilisme massa vegades ha anat acompanyada de la necessitat de supervivència d'unes estructures polítiques de partit, en aquest cas Podem, que sota la retòrica de la defensa dels interessos del poble, han servit de menjadora de polítics professionals, i de camí cap a suculents poltrones. I ja són 5 les eleccions consecutives, en 5 anys, en les que Pablo Iglesias es presenta com a número u, i això que va arribar per regenerar la política. Ni tan sols quan van decidir feminitzar-se, aquest va fer un pas al costat per deixar entrada a que una dona liderés el capdavant del partit: es van conformar en canviar el nom del partit -el continent-, però no la persona que el lideraria -el contingut-. Tàctica i estratègia en les esquerres: l'ètica feta pols.